

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 07/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT” (PHẦN BẢY)

Hòa Thượng nói: **“Nguyên tắc của sự tu học là: *“Phát Tâm Bồ Đề, nhất hướng chuyên niệm”*. Tâm Bồ Đề là chúng ta chính mình có tâm cầu vãng sanh Tịnh Độ, đồng thời chúng ta mỗi niệm dùng những phương tiện khéo léo nhất giới thiệu pháp môn niệm Phật với chúng sanh”**. **“Nhất hướng”** là một phương hướng, một tâm. Chúng ta hết lòng, hết dạ hướng đến Tây Phương Cực Lạc, đồng thời chúng ta phải có tâm làm lợi ích cho chúng sanh, đem Phật pháp, đem pháp môn niệm Phật, đem chuẩn mực Thánh Hiền giới thiệu cho chúng sanh. Chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn một cách **“đặc biệt”**. Chúng ta dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt mà chúng ta còn chưa thể làm chúng sanh cảm động vậy thì chúng ta chỉ nói thì người khác chưa thể tin.

Khi chúng ta bắt đầu học 1200 chuyên đề, nếu tôi chỉ học vài chục chuyên đề rồi bỏ cuộc thì mọi người sẽ chê cười tôi. Khi chúng ta học được hơn 700 chuyên đề, lúc này nếu tôi mất đi mọi người cũng không nói là tôi lười biếng, chểnh mảng nữa. Khi chúng ta đang học 1200 chuyên đề, tôi vẫn bôn ba khắp miền Nam Bắc nhưng tôi luôn vào lớp học không trễ một phút nào, tôi luôn dạy trước 4 giờ sáng. Tôi làm như vậy vẫn chưa được coi là dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt!

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Ngoài việc chúng ta hết lòng, hết dạ cầu sanh Tịnh Độ, chúng ta phải dùng phương tiện khéo léo nhất đem pháp môn niệm Phật, chuẩn mực Thánh Hiền giới thiệu cho chúng sanh”**. Chúng ta giới thiệu bằng cách chính mình làm ra biểu pháp cho chúng sanh. Có người hỏi Hòa Thượng, vì sao pháp duyên của Ngài thù thắng như vậy. Trước đây, có người cũng thắc mắc, tôi chỉ là một cư sĩ vậy thì tại sao phải gọi tôi là Thầy. Người dạy lái xe, người dạy đàn người ta cũng gọi là Thầy còn tôi đã dùng cả cuộc đời để nỗ lực dạy học trò.

Ba vợ của tôi là công nhân sắp chữ, khi ông già, vẫn có học trò ở trong nước, ngoài nước đến thăm tặng quà cho ông. Ông được học trò nhớ đến vì ông luôn dụng công, tận tâm, tận lực dạy cho học trò. Mỗi khi đi làm ông thường xách theo cặp lồng đựng com chay, ông sống rất tình người, ông thường đến thăm mọi người, ông không có nhiều tiền nhưng đi đâu ông cũng tặng quà. Một ngày ông tụng năm thời Kinh, sáng ông tụng **“Kinh Lăng Nghiêm”**, tối ông tụng **“Kinh A Di Đà”**, niệm Phật cầu vãng sanh.

Khi ba tôi về già, các gì đều muốn chăm sóc ông, tôi cũng luôn chu cấp cho ông. Ông là tấm gương dùng thiện xảo để làm tấm gương cho người. Ông mất vì bệnh tiểu

đường, khi lâm chung, lúc nào tỉnh táo thì ông đều niệm “**A Di Đà Phật**”, những vết lở loét trên thân thể ông đều lành lặn lại. Khi ông ra đi, tất cả họ hàng, bà con đều đến đưa tiễn. Ông chân thật dụng tâm vì người, chân thật dụng tâm tu hành làm ra biểu pháp cho người. Gì Hai của tôi không có gia đình, khi đến ngày giỗ của ông bà thì gì Hai toàn tâm toàn ý cúng chay, gì Hai cũng rất thương ba tôi. Khi tôi về quê, gì hai nói cho tôi miếng đất nhưng tôi từ chối. Gì Hai chắc cũng đã cảm nhận được tấm lòng chân thành của tôi nên gì mới có hành động như vậy! Trên Kinh dạy chúng ta: “**Phát Tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm**”. Tâm chúng ta một lòng một dạ hướng đến Tây Phương Cực Lạc, đồng thời chúng ta phải dùng phương tiện khéo léo nhất mang pháp môn niệm Phật giới thiệu cho mọi người.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tích cực mang pháp môn Tịnh Độ giới thiệu cho mọi người vì chúng ta biết rõ, chỉ có pháp môn này mới có thể giúp mọi người đoạn phiền não, ra khỏi tam giới, bất thoái thành Phật**”. “Tam giới” là dục giới, sắc giới và vô sắc giới. Chúng sanh ở cõi trời Phi Phi Tưởng Giới có tuổi thọ là tám vạn đại kiếp nhưng khi tuổi thọ hết thì có thể những chúng sanh này cũng phải vào vòng sinh tử luân hồi.

Hòa Thượng nói: “**Việc lớn nhất trong đời người tu pháp môn Tịnh Độ chính là cầu sinh Tịnh Độ và đem pháp môn này giới thiệu cho mọi người. Đây là “Tự hành, hóa tha”**”. Ngoài niệm này ra chúng ta không có niệm nào khác”. “Tự hành hóa tha” là tự mình hành trì, tu tập và giúp người tu tập. Hòa Thượng từng nhắc: “**Chúng ta đừng làm tướng vọng tưởng là nguyện vọng**”. Hàng ngày, chúng ta sống, làm việc trong vọng tưởng nhưng chúng ta làm tưởng rằng đó là nguyện vọng. Chúng ta vọng tưởng thì chúng ta sẽ có phiền não. Chúng ta chính mình phiền não và làm cho người khác cũng phiền não vậy thì chúng ta không thể có phước báu.

Hòa Thượng thường nói: “**Hàng ngày, chúng ta không làm phiền chúng sanh là phước cho chúng sanh rồi chứ chúng ta đừng nói là chúng ta đang độ chúng sanh!**”. Ban đầu, khi nghe Hòa Thượng nói điều này tôi cảm thấy chưa phục nhưng càng ngày tôi càng hiểu rõ câu nói này. Chúng ta tu pháp môn Tịnh Độ thì tất cả khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta phải tịnh. Nếu chúng ta không “tịnh” thì ngay trong đời này chúng ta không thể giải quyết được việc lớn nhất là vượt thoát sinh tử. Ngày ngày chúng ta sống trong phiền não, sáu căn của chúng ta bị cảnh giới sáu trần xoay chuyển. “Sáu căn” là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Nếu chúng ta cảm giác là người khác đang thù ghét mình thì tâm chúng ta đã không tịnh.

Ngày trước, Tổ Sư Đại Đức đều tìm đến chốn tịch tĩnh, khi làm Phật sự xong thì các Ngài quay về chốn tu hành của mình. Hòa Thượng bốn ba khắp nơi trên thế giới, mọi người dành cho Ngài rất nhiều ưu đãi nhưng khi làm xong Phật sự thì Ngài lại quay trở về nơi ở của mình. Đây là chính Ngài hộ pháp cho chính mình, không để tập khí có cơ hội manh nha sanh khởi. Chúng ta vẫn là phàm phu khi gặp cảnh duyên thì tập khí,

phiền não của chúng ta lại sẽ dấy khởi. Tôi từng khuyên mọi người: “*Đừng cho mình có cơ hội*”. Chúng ta gần “*tài, sắc, danh, thực, thù*” thì chúng ta sẽ bị những thứ này hại. Hòa Thượng nói: “***Tài, sắc, danh, thực, thù***” ***Địa ngục ngũ điều căn***”. “*Tài, sắc, danh, thực, thù*” là căn gốc của Địa ngục, chúng ta không cảnh giác, chúng ta vẫn gần gũi nó thì chúng ta sẽ bị hại chết. Nhiều người tu hành đã lớn tuổi, đã có gia đình nhưng vẫn làm những chuyện “*thương luân bại lý*”.

Người xưa dạy: “*Nam nữ thụ thụ bất thân*”. Con trai khi đến tuổi trưởng thành cũng phải có sự cách biệt với Mẹ chứ chưa nói đến là Thầy trò. Tôi đi đến đâu, tôi cũng chỉ đi cùng người Nam đi cùng. Chúng ta đừng để tâm mình có cơ hội sinh khởi ý niệm, chỉ cần chúng ta sinh khởi ý niệm thì tâm chúng ta đã không còn thanh tịnh. Hàng ngày, chúng ta thường cho rằng đây là lỗi nhỏ nên chúng ta bỏ qua. Chúng ta tưởng rằng chúng ta đang tu Tịnh Độ thì tâm chúng ta đã tịnh. Người có tâm thanh tịnh thì họ có sức sống, sức cảm hóa người rất mạnh mẽ. Chúng ta dùng tâm chân thành thì chúng ta mới làm ra biểu pháp chân thật, chúng ta không cần nói mà người khác nhìn vào chúng ta họ sẽ sinh tâm ngưỡng mộ. Hòa Thượng nói: “***Bố thí pháp không phải là ngày ngày chúng ta đi nói pháp mà chúng ta phải chân thật làm ra biểu pháp để người sinh tâm ngưỡng mộ, tâm kính trọng từ đó họ phát tâm tìm đến học hỏi!***”.

Chúng ta nói với mọi người là niệm Phật rất tốt, niệm Phật sẽ được vãng sanh thì người khác sẽ không tin. Nếu chúng ta nói như vậy thì chúng ta không bằng chiếc máy MP3, chiếc máy MP3 vô thức nhưng nó không có tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Tâm chúng ta không tịnh thì chúng ta không thể phát được Tâm Bồ Đề mà chúng ta chỉ phát ra vọng tưởng, phiền não, chấp trước. Nếu chúng ta không cẩn trọng thì chúng ta sẽ trở thành tội đồ, chúng ta sẽ làm hoen ố đi hình tượng của người học Phật. Chúng ta học theo Thánh Hiền, học theo Bác Hồ nhưng chúng ta không làm theo lời dạy của các Ngài thì chúng ta đã trở thành tội đồ.

Hàng ngày, chúng ta đề xuất chuẩn mực Thánh Hiền nhưng người khác nhìn vào chúng ta thì họ nói: “*Chuẩn mực Thánh Hiền là như vậy à!*”. Ngày ngày, chúng ta khuyên người học Phật nhưng người khác nhìn vào chúng ta họ nói: “*Học Phật mà như vậy à!*”. Hàng ngày, chúng ta làm những việc tội đồ mà chúng ta tưởng rằng mình sắp được vãng sanh thành Phật! Nếu chúng ta không được Hòa Thượng nhắc nhở thì chúng ta tu hành nhưng chúng ta đi thẳng xuống Địa ngục. Chúng ta tự mình tu hành, hành trì và dùng sự thể nghiệm đó để chúng ta giúp người, chúng ta giúp người cũng chính là giúp ta. Hai việc này tương bổ tương hành. Nhiều người hiểu “*tự hành*” là tự độ, tự tu đây là cách hiểu hoàn toàn sai.

Hòa Thượng nói: “***Người mà hành trì tâm nguyện cầu sinh Tịnh Độ và đem pháp môn này giới thiệu cho mọi người thì chắc chắn có thành tựu. Phiền não, vọng tưởng tuy là chưa thể đoạn dứt nhưng phiền não, vọng tưởng sẽ giảm, trí tuệ tự nhiên ngày ngày thêm lớn***”. Chúng ta không có thời gian rảnh để vọng tưởng, phiền não thì

vọng tưởng, phiền não sẽ giảm. Hàng ngày, chúng ta không sinh được trí tuệ vì trí tuệ đã bị phiền não che lấp. Tổ Sư Đại Đức nhiều đời và Hòa Thượng đã dạy chúng ta nguyên tắc tu pháp môn Tịnh Độ, ngoài tâm trên cầu Phật Đạo, dưới hóa độ chúng sanh thì chúng ta không có tâm khác.

Hàng ngày, chúng ta làm rất nhiều việc đó là chúng ta “*từ bi xuất phương tiện*”. Nếu chúng ta làm việc với tâm “*từ bi xuất phương tiện*” thì chúng ta sẽ ứng đối, tiến thoái rất thỏa đáng, rất xứng ý, vừa lòng. Hàng ngày, chúng ta ứng đối, tiến thoái không xứng ý, vừa lòng vì chúng ta làm bằng tâm cưỡng cầu, phan duyên. Chúng ta làm theo lời Hòa Thượng thì ngày ngày, trí tuệ chúng ta thêm lớn, phiền não vọng tưởng ít đi. Nếu phiền não tăng trưởng, trí tuệ của chúng ta không có thì chúng ta đã làm sai.

Trước đây, khi tôi giảng bài, tôi đã từng khuyên mọi người “*Chúng ta phải bỏ mọi thứ đã học sai như trút bỏ rác để chúng ta làm lại từ đầu!*”. Nếu chúng ta hiểu sai ngay từ đầu thì chúng ta càng tu học sẽ càng phiền não. Hòa Thượng nhắc: “***Chúng ta phải bỏ đi cách nghĩ, cách nói, cách làm của mình để học cách nghĩ, cách nói, cách làm của Phật Bồ Tát!***”. Chúng ta khởi đầu bằng vọng tưởng, phiền não thì chúng ta không thể có kết quả an vui, tự tại. Chúng ta bắt đầu từ an vui, tự tại thì chúng ta sẽ đạt được an vui, tự tại cao hơn. Phiền não, vọng tưởng của chúng ta ít đi thì trí tuệ của chúng ta ngày càng thêm lớn. Người tu Tịnh Độ phải bắt đầu từ chữ “*tịnh*”. Nếu chúng ta không bắt đầu từ chữ “*tịnh*” thì chúng ta đã khởi đầu sai. Tôi bôn ba khắp nơi, khi xong việc tôi luôn trở về chốn tĩnh lặng của mình để niệm Phật, học tập. Đó là tôi dưỡng tâm của mình, tâm tôi vẫn còn rất mong manh, dễ vỡ!

Người tu học pháp môn Tịnh Độ phải hết sức tích cực. Phật A Di Đà đã đứng mãi, tinh tấn một cách đặc biệt, Ngài dùng công đức của vô lượng kiếp tu hành tạo ra thắng địa Tây Phương Cực Lạc để tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới tu hành. Hàng ngày, chúng ta cũng đứng mãi, tinh tấn nhưng chúng ta đứng mãi, tinh tấn vọng tưởng, phiền não, chấp trước. Tập khí của chúng ta đều rất nặng, không ai thua ai, giống như “*kẻ tám lạng, người nửa cân*”, điều khác nhau là công phu quán chiếu của mỗi chúng ta. Hàng ngày chúng ta phải đề khởi được công phu quán chiếu để chúng ta quán chiếu xem chúng ta có đang dùng tâm lười biếng, nhếch nhác, ham ăn, ham ngủ, danh lợi hay không!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!